mærkes, at herunder kunne fremkomme forskjellige Tvivl- og Stridspunkter, f. Ex. om den ældre Dom ikke er efterkommet, om Domhaveren ikke har eftergivet eller forskjertset sin Ret osv. I hvert Fald synes den almindelige Regel i Paragraphens første Deel at være tilstrækkelig, og man foreslaaer derfor, at 2det Punktum udelades. — Derimod turde det være hensigtsmæssigt at gjøre en Tilføining om, at Execution kan skee efter en Domsudskrift, en Bestemmelse, som der vel kunde være Grund til at ønske udvidet ogsaa til andre Sager, da det er ganske vist, at Fordringen om Actsbeskrivelse, for at Execution kan finde Sted (med enkelte Undtagelser), giver Domfældte Leilighed til at chikanere Domhaveren og paafører denne deels Pengeudgifter, som han ikke altid er sikker paa at faae erstattede, deels stundom Tab af Tid. I de færreste Tilfælde vil en Acts Tilstedeværelse virkelig være af Interesse, og i saadanne Tilfælde ville de fornødne Oplysninger vel kunne skaffes tilstede under Fogedforretningen paa anden Maade. Hensyn til Retsskriverens Indtægt ved Actsbeskrivelser bliver der jo for Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Vedkommende ikke Spørgsmaal om at tage.

Executionsfristen har man meent ikke extraordinairt burde forkortes uden Sikkerhedsstillelse fra Domhaverens Side, og man stiller derfor et Forslag i den Retning til Udkastets § 43. Iøvrigt har man ved Resten af Paragrapherne i det 3die Afsnit, afseet fra, at det formeentlig vilde være rigtigere i de i § 46 omtalte Sager at vælge 2 søkyndige end eet søkyndigt og eet handelskyndigt Medlem, ikkun ved § 45 fundet Anledning til at foreslaae betydeligere Ændringer eller rettere Tillæg, hvilke man dog ikke anseer det nødvendigt her nærmere at motivere.

Hvad Udkastets 4de Afsnit om Appel fra Sø- og Handelsretten angaaer, bemærkes, at ifølge det ovenomtalte Forslag af Udvalget om en Forandring af Udkastets §§ 27 og 34 ff. maa formeentlig § 51 bortfalde. I § 47 har man troet det rettest at lade indflyde en Passus, der viser, at det ikke er Meningen at afskjære Adgang til Bevilling til at faae Sager, der ikke angaae summa appellabilis, ind for Høiesteret, hvilket maaskee uden en saadan Passus i Medfør af Grundlovens § 32 kunde blive omtvistet. Iøvrigt have Meningerne om Appelsummens Størrelse været deelte, idet 4 Medlemmer (A. Hage, Larsen, Lütken og Thune) have troet det tjenligt for at forebygge utidige, Penge og Tid spildende, Appeller fra en Ret, der sammensættes med særligt Hensyn til at sikkre sig fornøden Sagkundskab i samme, at forhøie Appelsummen til 300 Rd., medens Udvalgets andre Medlemmer (Alberti, H. Hage og Klein) ikke kunne finde det rigtigt i denne enkelte Slags Sager at afvige fra de almindelige Regler, saameget mindre som Udkastet indeholder særegne Bestemmelser (§§ 42 og 49), der aabne Adgang til at forringe Ulemperne for Domhaveren ved Appel fra Domfældtes Side, ligesom det overhovedet synes at være et falskt Standpunkt, man stiller sig paa, naar man af Hensyn til, hvad der formenes at være bedst stemmende med de private Parters Interesse, vil formene dem at foretage, hvad de selv troe at være rigtigt eller af særegne Grunde finde sig opfordrede til at gjøre. — Til § 49 foreslaaer man tilføiet en Frist for Meddelelsen af Opreisningsbevillinger og en Indskrænkning i Henseende til den i Forordningen af 14de September 1792 omtalte Tid, i hvilken Execution af en Edsdom kan hindres ved den blotte Erklæring om, at man overveier, om man vil appellere Dommen. — I § 50 foreslaaer man „8 Dage" og „14 Dage" ombyttede med „en Uge" og „2 Uger" med Hensyn til den i § 23 givne Regel om Tidsfristens Beregning, samt i 2det Stykke en Ændring, sigtende til, at det ikke skjønnes nødvendigt, at Opgivelsen af den nærmere boende Person, hvem en eventuel Appelstævning kan (og skal) forkyndes, netop sættes i Forbindelse med en Forkyndelse af Dommen. — En Forandring, som vi tillade os at foreslaae i Affattelsen af § 52, udvikler formeentlig kun noget nærmere den samme Tanke, der ligger til Grund for Udkastet.